

[Bertel Haarder]

Nu skulle man jo tro, at de to på hinanden følgende forskningsministre ville alliere sig med disse forskningsråd og især med Forskningspolitisk Råd for derved dog at få en smule indflydelse på den vidt udbredte forskning rundt om i ministerierne, men nej. I stedet oparbejdede de to forskningsministre historiens dårligste forhold til regeringens forskningsrådgivning, således at Forskningspolitisk Råd i dag er reduceret til en ganske almindelig høringspart på linje med en hvilken som helst sektorinteresse. Det er ret så ufatteligt i betragtning af, at rådet er hele regeringens rådgiver og dermed forskningsministerens og også statsministerens allermest oplagte allierede i kampen for at lægge en linje for dansk forskningspolitik. Så dårligt behandles rådet, at det i går har måttet klage sin nød til Folketingets Forskningsudvalg. Og jeg mener, at den tilstand, som regeringen byder Forskningspolitisk Råd, nærmer sig et brud med den lov, som Folketinget ellers vedtog i stor enighed for fem år siden.

Hvad siger statsministeren mon egentlig til alt dette? Hvis han ikke vil tro mig, bør han udbede sig en samtale med formanden for Forskningspolitisk Råd eller konsultere sit eget partis medlem af Folketingets Forskningsudvalg. Har statsministeren eller finansministeren eller industriministeren overhovedet interesseret sig for forskningsområdet? Og i dag, hvor forskningsministeren er fraværende, får man lyst til også at spørge, om forskningsministeren interesserer sig for det; men det vil jeg tro han gør.

Har regeringen et forskningsudvalg, som koordinerer noget som helst? Får forskningsministeren nogen som helst opbakning til noget som helst? Koordinerer statsministeren noget? Støtter statsministeren forskningsministeren? Støtter industriministeren ham? Det gjorde de jo, forgængerne, i høj grad, da jeg var forskningsminister, men gælder det også de nuværende kolleger til forskningsministeren? Jeg tror det ikke.

På den baggrund giver jeg ikke så meget for statsministerens redegørelse. Lad gå med søde, uforpligtende ord i en tiltrædelsestale og til nød i en åbningstale, hvor man jo ikke kan vide, hvad der kommer bagefter, men nu efter næsten 1½ år er der ingen som helst begrundelse for at fæste lid til søde miner og lader.

Efter alt det, som jeg skulle høre på i min ministertid fra den socialdemokratiske forskningsordfører, havde jeg forventet en helt ny forskningspolitik med langt større bevillinger, især når jeg ser, hvordan pengene det sidste halvandet år er fosset ud alle andre steder, således at de offentlige udgifter samlet er steget med 6 pct., hvilket er langt mere end stigningen i bruttonationalproduktet, som regeringen ellers sagde at den ville holde sig inden for.

Vi hørte om ny kurs, og i dag har vi hørt om sporskifte. Men hvad er det for en ny kurs, og hvad er det for et sporskifte? Det forekommer mig, at forskningen er blevet prioriteret både på den ene og den anden måde præcis lige så lavt, som da Socialdemokratiet sidst var ved magten i 1970'erne og i begyndelsen af 1980'erne.

Under de borgerlige regeringer er forskningens omfang trods alt vokset med mere end 50 pct. fra under 1 til over 1½ pct. af bruttonationalproduktet, men stigningen er knap nok blevet fortsat under den nuværende regering, og det skønt det jo unægtelig ikke har været sparetid for andre ministre. Det virker, som om der soldes på alle andre områder end på forskningsområdet.

I efteråret fik vi en ejendommelig forskningspolitisk redegørelse, som udmærkede sig ved ikke at sige noget som helst om regeringens eneste initiativ, som i øvrigt havde været vidt og bredt omtalt i aviserne. Jeg tænker naturligvis på det bioteknologiske megainstitut, som nu skal hedde Institut for Cellular Kommunikation. Vi havde læst om det i avisen alle sammen. Det var ikke med i rapporten. Og vi fik heller ikke noget at vide om det i dag.

Det er måske en god idé at satse på et sådant center i et eller andet omfang, men Venstre vil ikke høre tale om et sådant center, hvis Forskningspolitisk Råd ikke i ét og alt siger god for det. Det ville jo være meningsløst at oprette et sådant center, hvis den højeste forskningspolitiske sagskundskab her i landet, som er fuldstændig uafhængig, ikke kan sige god for det.

Dette råd bør regeringen behandle på en helt anden måde i stedet for arrogant at træde på den eneste overordnede forskningsrådgivning, vi har. Rådet er et godt værn imod ideologiske og magtpolitiske overgreb på forskningen.